

עפ"א 12059/02/18 - אבנ ג די - בעצמו נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 12059-02-18 גלעדי נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב	המערער
אבנ ג די - בעצמו	נגד
עיריית תל-אביב-יפו על ידי עו"ד בנצקי נעמה	המשיבה

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט מ. בן חיים) מיום 6.12.2018, לפיו הורשע המערער בחניה/עצירה שלא כדין בניגוד לתמרור "**אין עצירה**" - עבירה לפי סעיף 6(א)(2) לחוק העזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד - 1983 וגזר עליו קנס בסך 400 ₪.

הרקע

נגד המערער הוגש דו"ח חניה בגין העמדת/חניית רכבו במקום בו החניה אסורה על פי תמרור "**אין עצירה**". המערער ביקש להישפט וביום 6.2.2018 זומן לבית משפט לדיון. בית משפט קמא קרא למערער את כתב האישום והמערער טען כדלקמן: "... **לא זוכר את המקרה. אני מניח שאולי עצרתי בצד לסיים שיחת טלפון. אני תושב ותיק 30 שנה בלי עבירות. אני נוהג בעיר, לא הפרעתי לאיש ולא למהלך התנועה. לא ירדתי מהרכב, נשארתי ברכב, אולי כמה דקות, לא זוכר בדיוק מה**".

המערער אף זיהה את רכבו בתמונות **ת/1**.

על פי הודאתו הורשע המערער בעבירה נשוא כתב האישום ונגזר עליו קנס בסך 400 ₪.

להלן בתמצית טיעוני המערער:

1. הכביש במקום עצירתו רחב והמערער לא הפריע לתנועה. הוא עצר על מנת לרשום פתק או לשיחת טלפון קצרה.
2. הנוהל המקובל היה שלא נותנים דו"ח חניה כאשר הנהג נמצא ברכב. לעיתים, פקח ניגש ומורה לנהג לעזוב את המקום. במקרה זה, לא פנה פקח אל המערער והוא קיבל את הדו"ח בדואר.

עמוד 1

3. אם שינו את מדיניות האכיפה, אין זה הוגן ליתן קנסות.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות.

אין מחלוקת עובדתית אמיתית בענייננו.

המערער זיהה את רכבו בתמונות **ת/1**. מהן אני למדה כי חנה/עצר בפינת רחוב, אף לא טרח להיצמד למדרכה שהיתה מסומנת באדום לבן, וחסם נתיב תנועה במקום האסור בעצירה.

כאמור, המערער זיהה את רכבו בתמונות **ת/1**. לדבריו, אין הוא זוכר את המקרה אולם הוא מניח שעצר במקום אך לא ירד מהרכב. עוד לדבריו, הנוהל היה שלא נותנים דו"ח חניה אם הנהג נמצא ברכב. במקרה זה, הדו"ח נשלח אליו בדואר ואף פקח לא ניגש אליו ולא הורה לו לנסוע מהמקום בו עצר.

כאמור, מהראיות שהובאו אין ספק כי רכבו של המערער עמד כך שחסם נתיב תנועה והיווה הפרעה לתנועה.

כיוון שלא זכר לדבריו את האירוע, נשאלת השאלה כיצד טען בביטחון כי עצר את רכבו ולא ירד ממנו? זאת ועוד, לסיבת עצירתו במקום האסור בעצירה - אין כל חשיבות וגם לא ניתן להלין על כך שכתב האישום נגדו הוגש בהסתמך על תמונות שצולמו במצלמת רחוב ולא על דו"ח פקח, כפי שהיה נהוג בעבר.

התמונות הן ראיה אובייקטיבית ומדברות בעד עצמן.

בנסיבות הללו, לא מצאתי כי נפלה טעות בשיקוליו או בפסק דינו של בית משפט קמא.

גם לעניין הקנס, אין ממש בטיעוני המערער. בנסיבות הללו, בית המשפט קמא לא החמיר עימו יתר על המידה ואין מקום להתערבותה של ערכאת הערעור.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין למערער.

ניתן היום, י' אייר תשע"ח, 25 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.